

brænding af lig eller ligrester, der opgraves efter fredningstidens udløb. Ifølge § 24, stk. 3, i lovekendtgørelse nr. 455 af 23. september 1947 om vedligeholdelse af kirker og kirkegårde m. v. skal sådanne ligrester nedgraves samlet og sømmeligt i samme gravsted eller andetsteds på samme eller på anden kirkegård. Ligbrændingsforeningen har oplyst, at der ofte opgraves betydelige ligrester, ikke alene knogler, men også mere eller mindre bevarede lig, og at det i sådanne tilfælde kan være praktisk at lade ligresterne brænde.

Flertallet af biskopperne og kirkeministeriet har ikke kunnet tiltræde den foreslåede regel, idet de har anført, at den er upåkrævet, og at den ophæver den fri bestemmelsesret og medfører, at ligbrænding kan foretages i tilfælde, hvor det vides, at afdøde ikke ønskede sit lig brændt. Endvidere har man hævdet, at bestemmelsen er udemokratisk, idet bedrestillede folk vil kunne sikre sig mod ligbrænding i henhold til bestemmelsen ved at leje gravsteder for ekstraordinært lange tidsrum, en fremgangsmåde, der iøvrigt kan blive til stor gene for kirkegårdene.

Justitsministeriet kan dog ikke anerkende de fremførte betænkeligheder, idet man finder, at den her omhandlede brænding af ligrester et betydeligt åremål efter begravelsen ikke kan sidestilles med den almindelige ligbrænding i forbindelse med bisættelsen. Man henviser herved til, at fredningstiden for gravsteder for voksne personer i § 24, stk. 2, i den ovennævnte lov er mindst 20 år.

I § 2, stk. 2, foreslås det gjort til en pligt for den, der drager omsorg for bisættelsen — altså i reglen de nærmeste pårørende, men efter omstændighederne det offentlige — at påse, at ligbrænding finder sted i de i stk. 1, nr. 1 og 2, omhandlede tilfælde, hvor den afdøde positivt har tilkendegivet ønske om, at hans lig skal brændes. Denne bestemmelse er indsat i anledning af, at det i praksis er forekommet, at personer, der ved deres død var medlemmer af en af justitsministeren godkendt ligbrændingsforening, desuagtet er blevet begravet efter forlangende fra efterlevende familiemedlemmer, oftest den afdødes ægtefælle, der da har undladt at oplyse, at der af afdøde på denne måde var truffet bestemmelse om brænding.

Til §§ 3—5.

Paragrafferne er uændrede.

Til § 6.

Bestemmelsen i den gældende lovs § 6 om hjemmel for justitsministeren til at fastsætte straf for overtrædelser af ligbrændingsregulativet er udgået i anledning af, at der i § 7 er givet en særlig straffebestemmelse.

Til § 7.

Paragraffen indeholder den fornødne hjemmel til at straffe for overtrædelser af loven og de i medfør af denne givne forskrifter.

Til §§ 8 og 9.

Paragrafferne indeholder forskellige ikrafttrædelses- og ophævelsesbestemmelser.